

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 2 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 18 października 2013 r i przyznał H. R. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 9 miesięcy począwszy od dnia 1 listopada 2013 r.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawczyni H. R. pobierała zasiłek chorobowy przez okres 182 dni od dnia 1 lutego 2013r. do dnia 1 sierpnia 2013r. Następnie w okresie od dnia 2 sierpnia 2013r. do dnia 30 października 2013r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 3 miesięcy. Wnioskodawczyni złożyła wniosek o przedłużenie świadczenia rehabilitacyjnego.

Lekarz orzecznik a następnie Komisja Lekarska ZUS uznali, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy.

U wnioskodawczyni stwierdza się nadciśnienie tętnicze, przewlekłe zapalenie żołądka, stan po operacji tarczycy. Schorzenia te nie powodują niezdolności wnioskodawczyni do pracy po dniu 30 października 2013r.

U wnioskodawczyni nadto stwierdza się stan po artrodezii (usztynieniu) piszczelowo-piętowej kończyny dolnej lewej z powodu neurogennej pourazowej stopy końsko-szpotaowej i astragalectomii (usunięciu kości skokowej) w dzieciństwie. Po wyczerpaniu zasiłku chorobowego i przyznanego świadczenia rehabilitacyjnego wnioskodawczyni była nadal niezdolna do pracy, przy czym dalsze leczenie, tj. zabieg operacyjny wykonany w dniu 8.04.2014r. i rehabilitacja rokują odzyskanie przez nią zdolności do pracy po upływie kolejnych 9 miesięcy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie wnioskodawczyni podlega uwzględnieniu.

Sąd podniósł, iż zgodnie z dyspozycją art. 18 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. nr 60 poz. 636 z 1999r. ze zmianami) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, iż wnioskodawczyni przyznano zasiłek chorobowy w związku z niezdolnością do pracy, a następnie świadczenie rehabilitacyjne na okres 3 miesięcy.

Z ustaleń sądu poczynionych w toku procesu wynika, iż wnioskodawczyni po wyczerpaniu części świadczenia rehabilitacyjnego - wbrew twierdzeniom strony pozwanej- nie odzyskała zdolności do pracy i kwalifikuje się do przyznania dalszego świadczenia rehabilitacyjnego. Wynika to wprost z opinii biegłego sądowego lekarza ortopedy. Biegły jasno określił, iż wnioskodawczyni rokowała odzyskanie zdolności do pracy po kolejnych 9 miesiącach, będąc uprzednio niezdolną do pracy.

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy, złożonego już po zamknięciu rozprawy. Sąd podkreślił, iż wnioski dowodowe można składać najpóźniej do zamknięcia rozprawy, a ponadto muszą one być uzasadnione. Sąd uznał powyższy wniosek za niezasadny, a jedynie zmierzający do zbędnego przedłużenia postępowania w sprawie oraz zwiększenia kosztów sądowych. Nie podniesiono bowiem żadnych nowych zarzutów wobec złożonej opinii, a biegły swoje stanowisko uzasadnił w sposób przekonujący i nie budzący wątpliwości. Fakt niepodzielania opinii biegłego nie jest natomiast wystarczającą przesłanką dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych tych samych specjalności.

W świetle powyższego Sąd uznał opinię biegłego ortopedy za w pełni wiarygodną i wyczerpującą, zwłaszcza że nie została w żaden sposób podważona przez strony.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznając odwołanie za zasadne zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

-naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 kpc polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia istotnych dla rozpoznania sprawy okoliczności i w wyniku tego ustalenie, iż wnioskodawczyni przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego przez okres 9 miesięcy począwszy od 1 listopada 2013 r.

W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący podniósł, iż w fakt wskazań do zabiegu operacyjnego nie oznacza braku odzyskania zdolności do pracy. Wskazał też, że w świetle wydanej przez biegłego ortopedy opinii, wnioskodawczyni nie rokowała odzyskania zdolności do pracy w trakcie maksymalnego świadczenia rehabilitacyjnego. W związku z tym, w jego ocenie zasadnym było ustalenie okresowej częściowej niezdolności do pracy rentowej a nie chorobowej. Z tych też względów, celem wyjaśnienia sprawy, apelujący wskazał na konieczność powołania nowego dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 18 października 2013 r. ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 26 lutego 2015 r. wnioskodawczyni wniosła o oddalenie apelacji organu rentowego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie znajdujące oparcie zarówno w obowiązujących przepisach prawa jak i w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów postępowania, polegających na nierozpoznaniu kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia, skutkujących koniecznością zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku.

Art. 233 § 1 kpc stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 kpc. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”, czyli wiedza z różnych dziedzin nauki, techniki czy sztuki.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 kpc, Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego, dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.).

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków

końcowych uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.).

Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 k.p.c.).

Z kolei w myśl art. 217 § 1 i 3 kpc strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie, w związku ze zgłoszonym żądaniem przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za dalszy okres wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinię biegłego lekarza ortopedy M. S., który stwierdził, iż u wnioskodawczynie występuje stan po artrodezii (usztwywnieniu) piszczelowo-piętowej kończyny dolnej lewej z powodu neurogennej pourazowej stopy końsko-szpotaowej i astragalectomii (usunięciu kości skokowej) w dzieciństwie. Wskazał również wyraźnie, iż po wyczerpaniu zasiłku chorobowego i przyznanego świadczenia rehabilitacyjnego wnioskodawczynie była nadal niezdolna do pracy, przy czym dalsze leczenie, tj. zabieg operacyjny wykonany w dniu 8.04.2014r. i rehabilitacja rokują odzyskanie przez nią zdolności do pracy po upływie kolejnych 9 miesięcy.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji strona pozwana nie była ograniczona co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia. Przedstawiła zarzuty odnośnie opinii biegłego, do których ten skrupulatnie i rzeczowo ustosunkował się w uzupełniającej opinii pisemnej i ustnej podkreślając fakt, iż oceniać zdolność do pracy wnioskodawczynie na dzień wydania spornej decyzji mógł jedynie na podstawie dostępnej dokumentacji lekarskiej. Według zaś lekarza leczącego wnioskodawczynie, ta nadal była niezdolna do pracy – kontynuacja zwolnienia lekarskiego od dnia 31.10.2013 r. Biegły wskazał też, iż stan zdrowia wnioskodawczynie powodował konieczność zabiegu operacyjnego (powódka oczekiwała na wyznaczony termin zabiegu), który został wykonany 8 kwietnia 2014 r. Podkreślił iż organ rentowy nie wykazał w żaden sposób, że w okresie po 30.10.2013 r. stan zdrowia wnioskodawczynie poprawił się i odzyskała ona zdolność do pracy.

Skarżący w apelacji generalnie podtrzymując zastrzeżenia do opinii biegłego, wskazując na ich sprzeczność z wnioskami lekarzy orzekających w ZUS, nie wykazał jednak, jakie aspekty dotyczące stanu zdrowia wnioskodawczynie w spornym okresie nadal nie zostały w sprawie wyjaśnione. Nie podważył też skutecznie spójności i rzetelności wniosków biegłego. Z tych też względów, w ocenie Sądu Okręgowego brak postaw do przyjęcia, iż uzyskane od biegłego wiadomości specjalne nie były wystarczające do merytorycznego i prawidłowego rozstrzygnięcia. Twierdzenia skarżącego, poparte tylko i wyłącznie jego subiektywnym stanowiskiem, iż okoliczności dotyczące stanu zdrowia wnioskodawczynie wyglądały inaczej, jako bezzasadna polemika z opinią biegłego nie mogły przynieść spodziewanego przez skarżącego skutku procesowego.

W ocenie Sądu II instancji także kolejne wnioski dowodowe strony pozwanej o dopuszczenie opinii biegłego tej samej specjalności, poparte tą samą argumentacją, nie mogły zostać uwzględnione. Skarżący polemizując z wydaną w sprawie opinią biegłego specjalisty i wnioskami sądu wywiedzionymi na jej podstawie, w żaden sposób nie wykazał, iż po wyczerpaniu 182 dni zasiłku chorobowego oraz 3 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego wnioskodawczynie, choć przejściowo, odzyskała zdolność do pracy. W świetle zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej ocenionej przez biegłego, jej stan zdrowia przed dniem 30 października 2013 r. i po tym dniu się nie zmienił. Wobec tego brak było jakichkolwiek merytorycznych podstaw do stwierdzenia, iż w takim samym stanie rzeczy wnioskodawczynie odzyskała jednak zdolność do pracy. Sam zaś fakt, iż wnioskodawczynie oczekiwała wówczas na zabieg operacyjny, nie przesądza o odzyskaniu zdolności do pracy. Dla rozstrzygnięcia nie jest także istotne czy wskazaną zdolność do pracy w przewidywanym przez biegłego okresie świadczenia rehabilitacyjnego wnioskodawczynie odzyskała. Istotnymi są bowiem wyłącznie hipotetyczne pozytywne rokowania w tym zakresie, istniejące na dzień wydania zaskarżonej decyzji. Tych natomiast organ rentowy uznając fakt odzyskania zdolności do pracy już w tej dacie, w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie negował. Z tych też względów wywiedzioną w apelacji argumentację wskazującą na konieczność ustalenia okresowej częściowej niezdolności do pracy wnioskodawczynie, jako sprzeczną z powyższym i nastawioną wyłącznie na obronę stanowiska procesowego strony należało pominąć. Zgłoszony zaś w apelacji wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy, będący wynikiem niezadowolenia strony pozwanej z treści już wydanej opinii, jako zmierzający do zbędnego wydłużenia postępowania na podstawie art. 217 § 1 i 2 kpc należało oddalić.

Reasumując w ocenie Sądu Okręgowego, żaden z wniosków i zarzutów apelacji nie okazał się uzasadniony. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie i trafnie wywiódł na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, iż wnioskodawczynie jest uprawniona do świadczenia rehabilitacyjnego za okres kolejnych 9 miesięcy.

Orzeczenie Sądu I instancji w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc. oddalił apelację skarżącego jako bezzasadną.